

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הנני מציע ומבקש, בקשה כפולה ובכל לשון של בקשה - שיסדרו כינוסים, כינוסי "הקהל" קטנים לילדים, הן בגנים והן בגנות (בנפרד), לכ"פ א' פעמים במשך הימים הבאים

ראה עמוד 12

ערב שבת קודש פ' תבוא, י"ט אלול
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שעה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

החתן הת' שלמה שיחי'
והכלה מרת חנה רבקה תחי'
הרשקופ

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ
ביום ג', ח"י מנחם-אב, הי' תהא שנת אראנו סגולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אליעזר ליפא וזוגתו מרת בילא חי' שיחיו הרשקופ
הרה"ת ר' חיים יוסף וזוגתו מרת חוה לאה שיחיו גולדברג

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

בודאי "תבוא אל הארץ!" / משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו

8 זמן הגאולה

הרי זו שנת סגולה! / פרשת השבוע באור הגאולה

12 "הקהל את העם"

בקשה כפולה בכל לשון של בקשה / הוראות מיוחדות לשנת הקהל

14 יומן תש"מ - פרסום ראשון

פרק מ"ח מתוך יומן תש"מ / ביום ש"ק פ' תבוא, ח"י אלול

15 כתי"ק - פרסום ראשון

יעדן טאָג, דעם גאַנצע טאָג / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על מכתב כללי לעש"ק פ' תבוא ה'תשמ"ג

(* מדור "הקהל את העם" נפתח השבוע לקראת השנה הבעל"ש - שנת הקהל, והוא יעסוק בהוראות המיוחדות שמסר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשנות "הקהל" הקודמות - בעיקר אודות עריכת כינוסי ילדים ("הקהל'ס") בכל מקום ומקום.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שיחיו

מערכת "יחי המלך"
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

יעדן טאָג, דעם גאַנצע טאָג

לקראת ראש השנה הננו מביאים בזאת צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום המכתב כללי אל כל בני ובנות ישראל, מתאריך: עש"ק פ' כי תבוא אל הארץ, ערב ח"י אלול ה'תשמ"ג (המכתב כולו נדפס בלקו"ש חכ"ד ע' 621 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ויהי רצון, אז די אויבנדערמאנטע אריינטראכטונגען און די אלע נאכפאלגענדע החלטות, ביז אין דעם עיקר - מעשה בפועל, זאלן דורכגעפירט ווערן אין די אלע טעג, און אין יעדן טאָג פון שנה הבאה, כדבעי ובשלימות - ובמיוחד אז עס איז אַ שנה שלימה - אויך אין דעם זין פון האָבן אַ חודש העיבור,

און אזוי ווי שבת איז מיני' מתברכין כולי יומי - דער קוואל פון ברכות פאר אלע טעג פון דער וואָך - זאל דאָס צוגעבן ג-טלעכע ברכות און כוחות מקיים-צו-זיין בפועל דאָס אלעס אויבנדערמאנטע, און אין דער פולסטער מאָס -

אז די השפעה פון ראש-השנה - "קאָפּ" פון יאָר - זאל זיך פילן אין דער פולסטער מאָס

המשך הפענוח בסוף ע' 13

בודאי "תבוא אל הארץ"!

יש צורך שיהודי יה' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה" ● שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב", בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד ● נמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה ● משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה

כלומר, שחייו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע.⁶

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם **בסמיכות** לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקיעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן,

- 1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).
- 2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.
- 3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ ויישב (רצז, א).
- 4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.
- 5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.
- 6) והחידוש שבה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומוצות) חיינו – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

לפניכם פרק מ"ח מ"יומן תש"מ" מיום ש"ק פ' תבוא, ח"י אלול, היומן הופיע בגליונו כמעט מידי שבוע מאז ר"ה ה'תשס"א (גליון שכת), ובשבוע הבא יופיע אי"ה פרקו האחרון

[תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" – ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ק פ' תבוא, ח"י אלול: בשעה 1:30 לערך נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות ודיבר בה 6 שיחות (נדפסו בשיחוי"ק תש"מ ח"ג ע' 1001 ואילך). אחר שיחה ב' צוה כ"ק אד"ש לנגן ואמר מאמר די"ה "היום הזה ה' אלקיך מצוך גוי". (קטע מדברי כ"ק אד"ש בהתוועדות אודות כינוסי הילדים לאחר ביאת משיח נדפס בגליון זה במדור "הקהל את העם", ע' 13 הע' 11).

לקראת סוף ההתוועדות דיבר כ"ק אד"ש ע"ד הסיוע למוסד "הכנסת אורחים", ואמר שבאמת החיוב לטפל באורחים מוטל על תושבי השכונה, אלא כיון שהקב"ה הרי יודע עם איזה "בעלי-בתים" יש לו עסק... הוא ריחם על האורחים ושלח אחד מעבר לים שיספק להם את עניניהם. וסיים ב"יהי רצון" שתושבי המקום ילמדו ממנו ויסייעו לא רק במדה קטנה אלא גם במדה בינונית לכל הפחות...

בסיום מסר כ"ק אד"ש מהמוזנות והיין שלפניו להרי"מ ירוסלבסקי מ"אש"ל – הכנסת אורחים". אח"כ מסר כ"ק אד"ש מהמוזנות שלפניו לאי מהחתנים שהשתתפו בהתוועדות ואמר לו שנותן לו זאת בכדי לשמח את החתן, והוסיף: מחיטה הרי עושים יין שכר... אח"כ ביקש כ"ק אד"ש שכל החתנים יגשו, וחילק לכל אי מהם מהמוזנות שנשאר לפניו.

כשעמד כ"ק אד"ש ממקומו לתפלת מנחה (6:50 לערך) החל לנגן "עוד ישמע גוי".

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אד"ש מה"מ המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה. ציון השעות ביומן לא נעשה תמיד במדויק אלא רק בערך. המו"ל.

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים לקיימם לאחר הכניסה לארץ, כלומר, **לאחרי** ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחר הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא **"תבוא"**, כלומר, לא על שם הציונים לאחר הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה

והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אעפ"כ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחר ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ישראל (שעי"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחר כ"כ מאות שנים.

- (10) כו, ב.
- (11) כז, ב-ח.
- (12) שם, יב.
- (13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.
- (14) מכללת בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג' ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.
- (15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אה"ת שם (כרך 1) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ובכ"מ.
- (16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.
- (17) רמב"ן שם.
- (18) ל' הכתוב –ירמ"ל לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה... חזרו וגזרו על איריה שיטמא כו", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל – כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – שהתליכה לארץ

* להעיר מהשייכות דתחית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דחי"א אל"ז) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, יחידו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזהו דעת דתחית המתים בעבודה הרוחנית - שחיי, אין לך דבר קור (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל חושגה אלקית, "איו דאס דעט אמתיע תחית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א ט"ק).

מבקשים שכל אלו אשר השתתפו בכינוס היום, או כל אלו שמאזינים, כל אחד במקומו ובזמנו – שיעשו בהקדם את ההתחלה בזה, עי"ז שכבר יחליטו בנוגע לכינוסים שיערכו לכל הפחות שלשה פעמים, עם הפרטים שבדבר, כמדובר לעיל, וכל המוסיף מוסיפים לו.

ודין התורה הוא¹⁰, שכאשר מקבלים החלטה טובה ("א עפסטן און גוטן באשלוס"), מקבלים כבר אז (בשעת ההחלטה) את התוצאות הטובות שצריכות לבוא בעקבות כך.

הרי מאמינים ומכחים למשיח צדקנו בכל יום, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי יבקשו וכו' ממנו (ממשיח) להמשיך בזה, והוא בודאי יסכים, ובחול המועד סוכות הרי הוא יהיה הקורא בתורה לפני כל העם – כולל הטיפ, הילדים והילדות – וכל הנ"ל יהי' ביתר שאת ושלא בערך כלל וכלל יותר נעלה – מכיון שמשיח יעשה זאת¹¹.

(חלק משיחת יום ג' פ' תבוא, י"ד אלול ה'תש"מ - לילדי מחנות קיץ "גן ישראל" ו"אמונה" שיחי, בבית הכנסת, אחרי תפלת מנחה - מוגה. כל השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ד עמ' 301 ואילך)

אומר (ישעי' סו, כב): "כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאום ה', כן יעמוד זרעכם ושמכם", זאת-אומרת, שלע"ל כאשר יהיו "השמים החדשים והארץ החדשה" – שאר הענינים לא יתבטלו, אלא "כן יעמוד זרעכם ושמכם". ובפרט ע"פ ביאורו של אדמו"ר הזקן בלקו"ת עה"פ (שה"ש נא, ג-ד), שהיות ולע"ל יהיו "השמים החדשים והארץ החדשה", לכן יש קס"ד שכל התומ"צ שיהודים קיימו במשך זמן הגלות יתבטלו – אומר הפסוק שלא כך יהי', אלא "כאשר יעמוד זרעכם ושמכם", כך גם יהיו אז כל התומ"צ שקיימום בזמן הגלות.

(10) דניאל י, יב. תענית ת, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.

(11) הערת המו"ל: בקשר לקטע האחרון בשיחה, מובאת בזה קטע משיחת ש"פ תבוא ה'תש"מ (שיחו"ק תש"מ ח"ג ע' 1068 ואילך – תרגום חפשי):

בקשר המדובר לפני מס' ימים על עריכת כינוסים לילדים, ושגם אחרי ביאת משיח צדקנו ינהל משיח את הכינוסים – נשאלו על-כך מיד שאלות: היתכן שיאמרו דבר כזה, מהיכן התעוזה ("בדייטקייט") לומר כך והיכן זה מובא בגולה או בחסידות וכו'?

הנה מוצאים פסוק מפורש בתורה-שבכתב: הנביא

המשך הפענוח מע' 15:

אין אַלע אַנדערע "איברים" – טעג, וואָכן און חדשים – פון יאָר, פונקט ווי די קאָפּ אַנטהאַלט אַלע וויכטיקסטע חושים און נערוון וואָס קאָנטראָלירן און פירן-אָן מיט אַלע טיילן פון קערפער, זיי זאָלן זיך אויפפירן ווי עס באַדאַרף-צו-זיין,

ביז צו א הנהגה פון לשמש את קוני אין פולסטעד שלימות, וואָס דאַמאַלס ווערט מקויים רצון קונו, זיין פאַרלאַנג או וואונטש: אני אמרתי אלקים אתם ובני עליון כולכם (איך האָב געזאָגט-געהאַפּט אַז איר וועט זיין ווי מלאכים).

און אַלע גוטע החלטות וועלן נאָכמער צוגעבן אין דעם אויבערשטנ'ס ברוכות בכלל און – די ראש-השנה ברכה בפרט: אויפנעמען, ובחסד וברחמים, די הכתרה און די תפלות און תקיעות שופר פון אַלע אידן, און וועט יעדן איינעם און איינע געבן אַ כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות גם יחד,

ובמיוחד די ברכה צו וועלכער "קיונו כל היום" (מען האָפּט יעדן טאָג, דעם גאַנצען טאָג) – גאולה האמיתית והשלימה דורך משיח צדקנו.

בקשה כפולה בכל לשון של בקשה

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הצעתי ובקשתי, בקשה כפולה ובכל לשון של בקשה - שיסדרו כינוסים, כינוסי "הקהל" קטנים ("קליינע "הקהלס") לילדים, הן בנים והן בנות (בנפרד), לכל הפחות שלשה פעמים במשך הימים הבאים,

[מיוסד על מה שתורת אמת ותורת חיים פוסקת, ש"בתלת זימני הוי חזקה"1 - כאשר עושים דבר מסויים שלשה פעמים, זה נשאר לעולם ועד]:

פעם אחת לפני ראש השנה;

פעם שני' בעשרת ימי תשובה (של השנה הבאה לאחר שנת השמיטה - השבת2), ב"עשרה ימים שבין ר"ה ליוהכ"פ"3, שעליהם אומר הקב"ה "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב"4, בהם הקב"ה קרוב לכל יהודי אפילו ליחיד5;

והפעם השלישית בחג הסוכות, זמן שמחתנו, בימי חול המועד.

בכינוסים אלו הילדים (הן הבנים והן הבנות) יקיימו (גם) את כל שלשת הדברים, ה"חוט המשולש"6: יאמרו - ילמדו ענין בתורה, יקשרו זאת עם תפלה, ויתנו אז גם צדקה.

ב. ההצעה והבקשה - שיעשו את הכינוסים הללו הן בחוץ לארץ והן בארץ הקודש.

בארץ הקודש במיוחד, שיעשו שלשה כינוסים כאלו גם בכותל המערבי, ש"לעולם אין השכינה זהה מכותל מערב"7;

במערות המכפלה, בחברון, עיר האבות, שהמערה והשדה הם נחלת עולם לעם עולם, עוד מזמן אברהם אבינו, שקנה אותם, ורומם אותם ("אויפגעהויבן"), כמ"ש8 "ויקם שדה עפרון אשר במכפלה גו", וקידשם;

וגם בקבר רחל אשר נמצאת על הדרך, שכאשר בני ישראל ייצאו בקרוב מהגלות הם יעברו דרכה, כמסופר במדרשי חז"ל9.

והכינוסים במקומות המיוחדים הנ"ל בארץ הקודש יהיו בנוסף על הכינוסים שיתקיימו בכל מקום באה"ק היכן שרק אפשר לסדר.

ג. את ההחלטה בנוגע לכל הנ"ל יש לקבל עתה, "היום הזה", עכ"פ ככל המוקדם -

(1) ב"מ קו, ב.

(2) אותיות תשב - ראה אגה"ת ספ"ז. ד"ה לך הוי' הצדקה לאדמו"ר הזקן (נדפס בסליחות - קה"ת תשכ"ג. מאמרי אדה"ז אתהלך לאזניא).

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1144 ואילך.

(4) ישע"י נה, ו. ו. ר"ה יח, א. וש"נ. וראה רמב"ם הל' כו'.

(5) ר"ה שם.

(6) ל' הכתוב - קהלת ד, יב.

(7) שמו"ר פ"ב, ב. בתנחומא באבער שמות י. מדרש תהלים עה"פ יא, ד.

(8) חיי שרה כג, יז. ובפרש"י שם: תקומה היתה לה כו'.

(9) זח"א קעה, סע"א.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה - "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי - יש צורך שיהודי יהי' חדור **בידיעה וודאית וברורה** שתיכף ומיד "**תבוא אל הארץ**", כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"19, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** - "תבוא אל הארץ" . וירשתה וישבת בה"20.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא - יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם - גילוי והפצת תורת

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפן, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.

20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כז, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט - כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני' ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזוהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן - כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג'פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מג, ב - מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד" - ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): "סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. - נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' הע' 35. וש"נ.

החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן"21.

וע"פ הידוע22 גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו"23 גובר"24 - מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע25 מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" - "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד"26, באופן ד"יתפרנסון"27, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול - **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בביור

178 ואילך.

23) גם (ואדברה - באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחיי' אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

24) להעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד ל**בעש"ט** - כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' הכתר (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בחי' החכמה (סה"ש שם) - ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקות) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג - שלומדים בשבת זו) "דע מאין באת", "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

24) ירושלמי ר"ה פ"ג הל"ח ובקה"ע שם.

25) אגה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

27) תקו"ז ת"ז בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע' 35. וש"נ.

ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא משיחא, שאז "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי ב' תבוא וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³

ההפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש³⁴) . לעבדו שכם אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר **בסמיכות ממש** לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

ו. האמור לעיל מודגש גם בסמיכות דח"י אלול וש"פ תבוא לט"ו אלול – ובפרט בקביעות שנה זו, שט"ו אלול חל ביום ששי, **ערב** (הכנה ל)ש"פ תבוא, שממנו מתברך ח"י אלול – יום התייסדות (הולדת) ישיבת

28) כז, ח.

29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי ביממטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ וראו שנה זו).

31) ישע"י סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

34) ראב"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

35) ישע"י שם, כב (סיום וחותרם ההפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישנה" כו'. אמנם, ה"אחישנה" בימינו אלו (להיותו **לאחרי** ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישנה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו **למעליותא**.

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו גלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי (לפועל שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

ענין הגלות הרי אינו שייך לבנ"י כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני" לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה"²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני" לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני" למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבנ"י יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני" מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני" הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בשה"מ תרפ"ז
 ע' קצו. ובכ"מ.
 22) אבות פ"ב מ"ד.
 23) ראה ברכות ג, סע"א.
 24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.
 25) משנה סוף יומא.
 26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי, אראנו), וחיבור שניהם יחד – הבן בחכמה וחכם בבינה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי"?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהיא "ביכורים" לה, "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"ונצעק אל ה"19 בגלות מצרים וישמע ה' את קולנו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת!], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

(15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

(16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

(17) ישעיה' סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

(19) פרשתנו כו, ז.

תומכי תמימים:

מענינו העיקריים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שעל ידו, כאמור, נעשה גילוי והפצת המעיינות באופן ד"באר היטב") – היותו "מנהל פועל" דשיבת תומכי תמימים באופן קבוע ונצחי³⁶. ועד כדי כך, שהתייסדות הישיבה היתה ביחד עם חתונת כ"ק מו"ח אדמו"ר שהתקיימה בי"ג אלול תרנ"ז³⁷ (בשבעת ימי המשתה, ובהם גופא – ביום השלישי, וידוע שג' ימים נחשבים למציאות אחת³⁸), מאורע כללי ועיקרי בחיי (כל אדם, ועאכו"כ – אצל בני, ובפרט צדיקים ונשיאי ישראל) נשיא הדור, עד כדי כך, שזוהי שלימות מציאותו – "זכר ונקבה בראם גו' (ואז דוקא) ויקרא את שמם אדם"³⁹.

והרי ענינה של ישיבת תומכי תמימים – שלימוד תורת החסידות יהי' באופן של "ישיבה", כלומר, לימוד באופן ובסדר של התיישבות (ע"ד מ"ש "כי תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה"⁴⁰), לימוד באופן של הבנה והשגה, "כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה"⁴¹, אשר, עי"ז ממהרים עוד יותר את ביאת משיח צדקנו.

(36) ראה שיחת שמו"ח תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).

(37) ראה סה"ש תש"א ע' 104 "ישיבת תומכי תמימים ייסדה הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק ביום א' ט"ו אלול תרנ"ז, בעת סעודת החופה שלי כו".

(38) ראה לדוגמא: פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז א"ח הל' שבת סרפ"ה ס"ה. סרצ"ט ס"ח. ולהעיר מהדין דכל פחות משלושה כלבוד דמי (רמב"ם הל' שבת פט"ז ה"ח. ובכ"מ).

(39) בראשית ה, ב. וראה זח"א קסה, א. – נוסף על המפורש (יבמות סג, א) כל אדם שאין לו אשה אינו אדם, ובזח"ג (ז, ב. ועוד) – "פלג גופא".

(40) ראה גם לקו"ש חי"ט ע' 249.

(41) ל' כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ב"מאמר הפתיחה" שלו בשעת התייסדות הישיבה ט"ו אלול תרנ"ז – נעתק במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר ("התמים" ח"א יג, א-

ז. ובפרטיות יותר:

בא' השיחות שנאמרו בעת התייסדות הישיבה⁴² – אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע: "בהתחלה זו בישיבה... הנני מדליק את המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילוננו, למען תקויים ההבטחה של יפוצו מעינותיך חוצה, להחיש את ביאת המשיח".

וענין זה נתבאר באריכות ובפרטיות יותר – בשיחה הידועה⁴³ בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד"⁴⁴, שתוכנה, שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח"⁴⁵ ("התאחרות משיח שמתאחר לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"⁴⁶), כדברי המדרש⁴⁷: "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיח, וכתבי בתר' ברוך ה' לעולם אמן ואמן, אשר, מלחמה זו נעשית ע"י גילוי אור החסידות (גילוי האור דמשיח בן דוד), וחיזוק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו (כמבואר בארוכה בשיחה הנ"ל). ונמצא, שהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול מוסיפה עוד יותר בבידור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד.

ב (ע' כג-ד). וראה גם קונטרס עץ החיים פכ"ה.

(42) שיחת ח"י אלול תרנ"ז (נדפסה בסה"ש תש"ב ע' 133). ומקשר ענין זה עם יום הולדת את שני המאורות הגדולים – כפי שפותח ומקדים: "ביום הרביעי למעשה בראשית נתלו המאורות, היום ח"י אלול, היום הקדוש בו נולד מורנו הבעש"ט וכו'". ראה סה"ש תש"א ע' 105 "היום, י"ח אלול, הוא יום הבהיר בו נולדו רבינו הזקן ומורנו הבעש"ט, ובימים קדוש זה אני מייסד ישיבה כו'".

(43) שמו"ח תרס"א – נדפסה בס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך. לקו"ד ח"ד תשפ"ז, ב ואילך.

(44) שבת נו, א. כתובות ט, ריש ע"ב.

(45) תהלים פט, נב.

(46) רד"ק ומצוד" עה"פ.

(47) יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט).

הרי זו שנת סגולה!

א. [.] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל – אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבני, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"כ), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוזז רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) – צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת – ונותנת רק הכח – לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד – כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

ולחוסף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) – וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי' – שדבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי' כי תבוא" – אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול – הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני" לדודי ודודי לי"⁵ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאי (ויכולים⁹) כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב והאהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומר תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה

(1) ראה לקו"ש ח"ט ע' 245.

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.

(3) ספרי ריש פרשתנו.

(4) ראה סה"מ תרצ"ו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע

סו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל'

ימים הנוראים. ל"ת להאריז"ל עה"פ ובכתה גו' ירח

ימים (תצא כא, יג). טווא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ'

ראה לב, א.

(5) ש"ה ש' ו, ג.

(6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר

היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע'

פב הערה 67.

(7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4.

(8) לקו"ת שם.

(9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ הש"ת

ע' 167.

העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה ("אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰ "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקובה" כולא חד"; ובכדי שלא יהי' "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי עם הקב"ה, בכדי שהוא – עי" עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומו בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומו במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים עי" עשר כחות הנפש דיהודי, שע"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקובה" כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים" שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

(10) משלי כז, יט.

(11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רי"ש

(12) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז

ע"ד.

(13) לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

(14) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף

לב.

(15) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז

ע"ד.